

ikke skulde holde. Hvad jeg har udtalt, burde de Herrer have hørt, hvis de vilde imødegaa mig, og ellers har de den Mulighed at læse Fortrykket. Jeg skal ikke gøre noget som helst Forsøg paa at hamle op med det ærede Medlem Hr. Pürschel hverken i gravalvorlig Højtidelighed over sig selv eller i Evne til at bruge Ukvemsord.

Jeg beklager naturligvis, at man ikke mener at kunne stemme for Finanslovsforlaget her ved denne tredje Behandling, men det kan naturligvis ikke hindre, at vi fra vor Side stemmer for den og stemmer for den med Glæde, netop fordi det er en Finanslov, som vi har haft Lejlighed til at præge og præge paa en saadan Maade, at jeg ikke kan se, der er rejst i alt Fald nogen afgørende økonomisk Kritik imod det Finanslovsforlag, som vi her har været med til at føre til Ende. Jeg anbefaler Tingets Medlemmer saa mange, som kan det, at stemme for det foreliggende Finanslovsforlag.

Pürschel: Jeg vil gerne lykønske den højtærede Finansminister til den Succes, han havde, da han sendte sin Stafet, det ærede Medlem Hr. Trier, til Formanden, og . .

Formanden: Det er ikke rigtigt at betegne et æret Medlem som Stafet.

Pürschel: . . . ogsaa til den mere rolige Tone, han nu har fundet, og som unægtelig forekommer mig mere passende til Forhandlingerne. Den højtærede Finansminister kan jo ikke komme bort fra, at han insinuerede visse Ting med Hensyn til det konservative Partis Stilling til Valutaordningen, som han nu har opgivet, taget tilbage; saa kan vi jo være fuldkommen tilfredse dermed. Men naar den højtærede Finansminister talte om, at man havde ændret sin Opfattelse, og at man nu ikke mere talte om Valutaordningen, er det jo ganske urigtigt. Hvis den højtærede Finansminister læste den konservative Presse, vilde han dér for ganske nylig have fundet en Artikel, hvori man udtalte store Betænkeligheder ved Valutaordningen. Saa naar Ministeren opfordrer os til at gennemlæse Fortrykket, maa jeg opfordre den højtærede Minister til, inden han udtaler sig om den konservative Presse, saa først at læse den.

Til det ærede Medlem Hr. Rode skal jeg kun sige, at hans Afgørelse af, hvorvidt tragisk Mine klæder mig eller ikke, er mig saa ligegyldigt, som noget i Hast kan tænkes at være. Og med Hensyn til det Spørgsmaal, som her ligger for til Behandling, hvorvidt det er naturligt og rigtigt at afgøre

f. Eks. Spørgsmaalet om Indkaldelser til Hæren ved Finansloven, maa jo dog det ærede Medlem erindre, at han selv har været Medlem af en Regering, der har fremsat Lovforslag, som tilsigtede at ordne dette, idet man jo fremsatte Lovforslag om Afvigelser fra Loven om Hærens Ordning, naar man vilde have Indkaldelserne nedsat eller vilde have, de skulde bortfalde. Det fremsatte den radikale Regering, erkendte altsaa derigennem, at dette burde gøres ved en Lov og ikke paa Finansloven. Og dog havde man jo den Gang meget bedre Grunde til at gøre det, idet man jo kunde henvise til, at man under Krigen vedtog en Nedsættelse af Rekrutkontingentet efter Krigen, fordi dette under Krigen var sat op. Deri laa dog en Forudsætning om, at der efter Krigen skulde komme en Hvileperiode. Man kunde altsaa den Gang med meget mere Grund have søgt at løse Spørgsmaalet paa Finansloven, men man gjorde det ikke; man tog en særlig Lov og erkendte derigennem det rigtige deri. Naar man ikke nu vælger denne Form, er det, fordi man ved, at man kan ikke faa den Lov igennem, og Grunden til, at man fra vor Side protesterer imod, at Spørgsmaalet søges afgjort paa Finansloven, er netop, at man søger afgjort paa Finansloven Spørgsmaal, som man har haft Tid til at faa afgjort ad almindelig lovgivningsmæssig Vej, men som man ved, at man ikke kan faa afgjort dér, og saa misbruger den Fortrinsstilling, man vil hævde for Finansloven, til at tvinge sine Ønsker igennem. Derfor foreligger der her et Misbrug af Finansloven ved de Ændringsforslag, der er stillet her.

Og naar der tales om, som det er gjort i Gaar, at Forsvarsministeren loyalt har administreret Ordningen af 1922, saa maa jeg dertil sige, at vi har den højtærede Forsvarsministers egne Ord for, at dette vil *han* ikke gøre. Den højtærede Forsvarsminister har under første Behandling af Forslag til Lov om Afrustning sagt — jeg haaber, jeg har den højtærede Formands Tilladelse til at citere ganske kort —, at hvis en Folkeafstemning maatte gaa Regeringen imod paa dette Spørgsmaal, „vil Regeringen selvfølgelig bøje sig for det, der er Folkevillien, og saa skal Lovene af 1922 gennemføres loyalt“. Altsaa, hvis Folkeafstemningen gaar imod, saa skal Lovene af 1922 gennemføres loyalt. Og saa siger han længere nede: „Jeg vil selvfølgelig tage Konsekvensen af en Folkeafstemning, saaledes at der, hvis Folkeafstemningen med et Flertal bestemmer, at Militærordningen af 1922 skal opretholdes,